

Diederd Esseldeurs

**“Don Bosco
zit nu in
mijn DNA”**

**Stichting Raja geeft
straat kinderen uit India
een betere toekomst**

**9 jongeren kijken
met een positieve blik
naar de coronatijd**

Op tocht naar Turijn

Twaalf jongeren en vier begeleiders van De Takel Oostende trokken in de zomervakantie hun wandelschoenen aan voor een tocht van 120 kilometer door de Alpen naar Turijn, de bakermat van Don Bosco. Het doel van deze intense ervaring? De jongeren verantwoordelijkheidszin geven en hen in zichzelf doen geloven. Tijdens de wandeltocht leerden ze in een korte tijd heel veel bij over samenwerken, verantwoordelijkheid nemen en omgaan met tegenslag. Dit initiatief was een unieke kans om positieve levenservaringen op te doen. In Turijn bezochten de jongeren de plaatsen waar Don Bosco leefde en werkte en ontdekten ze hoe hij de grote inspiratiebron van De Takel werd. Benieuwd naar hun avonturen? De jongeren hielden zelf een videodagboek bij.

Scan de QR-code
en ga mee op tocht!

10

“Ik ga in al mijn producties op zoek naar authenticiteit. Ik vind emotie en kwetsbaarheid enorm belangrijk”

– Diederik Esseldeurs

17

“We hebben niet de illusie dat we de hele wereld kunnen helpen, maar we kunnen wel iets betekenen voor de straatkinderen in India”

– Stichting Raja

colofon

Don Bosco magazine is een gratis driemaandelijkse uitgave van de Salesiaanse Familie voor de beweging rond Don Bosco. Meer info op www.donbosco.be • **Hoofdredacteur:** Tim Bex • **Redactie:** Bart Decancq, Wim Flapper, Anja Hoozeveld, Pascale Laevens, Lindsey Pinnock, Bram Reekmans, Jurgen Renders, Laurens Vanderbrugghen en Firmin Vanspauwen • **Vormgeving:** Revista (www.revista-media.be) • **Druk:** Van der Poorten nv Leuven • **Verantwoordelijke uitgever:** provinciaal Wilfried Wambeke, François Gaystraat 129 1150 Brussel • **Abonnement:** gratis aan te vragen bij dbmedia@donbosco.be (Vlaanderen) en info@donbosco.nl (Nederland). Uw persoonlijke gegevens zijn voor u ter inzage. Ze worden nooit aan derden doorgegeven en dienen enkel voor de verzending van Don Bosco magazine.

22

“Op ons speelplein komen meerdere culturen samen en iedereen wordt hier even warm verwelkomd”

– Pleinleiding Speelplein Raccoon

Giften: voor Vlaanderen steeds welkom op Don Bosco Centrale vzw BE27 4272 1008 4573 en voor Nederland op Stichting Don Bosco NL88 INGB 0000 7140 05 met vermelding van ‘Don Bosco magazine’.

Wilfried Wambeke

Assistentie

Onlangs vertelde een dame me dat zij en haar man weinig uitwegen zagen toen het met hun 15-jarige zoon vastgelopen was. Op school hadden ze de vriendelijke raad gekregen om uit te kijken naar een andere school. Tot iemand zei: “Waarom probeer je niet eens bij Don Bosco?”

Een andere man sloot zich aan bij het gesprek. Hij was oud-leerling en herinnerde zich vooral twee zaken van zijn Don Boscotijd. Enerzijds had hij een oerdegelijke professionele opleiding meegekregen, maar bovenal keek hij dankbaar terug op de wijze waarop salesianen en leerkrachten bereikbaar waren. Geen afstandelijke toezichthouders, maar ‘assistenten’ die tussen hun leerlingen stonden.

Don Bosco werd het keerpunt voor haar zoon, die helemaal openbloeide.

Assistentie is een sleutelbegrip in het pedagogisch-pastoraal handelen van Don Bosco. Corona, lockdown, afstand houden, onlinebegeleiding: het is niet makkelijk om in die omstandigheden gids en tochtgenoot te zijn voor kinderen en jonge mensen. Toch zagen we de afgelopen periode hoe directies, opvoeders, leerkrachten en animatoren met aanhoudende creativiteit wegen zochten om jongeren bij te staan en aan te moedigen. Ook onze jongeren deden het fantastisch in vaak moeilijke omstandigheden.

Don Bosco zelf omschreef ‘assistentie’ eenvoudigweg als ‘bij de jongens zijn’. In ons opvoedingsproject hebben we dit als volgt geactualiseerd: “Voor Don Bosco was vertrouwen geven aan jongeren een krachtig pedagogisch principe. Het gaat om je onvoorwaardelijke positieve instelling ten opzichte van de jongere. Opvoeden vanuit vertrouwen omvat meer dan je welwillend opstellen tegenover jongeren. Het vraagt om aanwezigheid bij en interesse voor de jongeren, het loslaten van bepaalde vormen van controle en het bieden van ruimte en kansen.”

We wensen met z’n allen dat we in het nieuwe werkjaar weer op de vertrouwde assisterende manier aanwezig kunnen zijn, afgestemd op de beginsituatie en de draagkracht van ieder kind en iedere jongere.

Wilfried Wambeke
provinciaal

Brug Binnen Buiten: Jurgens helpt verslaafde ex-gedetineerde

“Ik ben zijn houvast”

In 2016 kreeg het project Brug Binnen Buiten vorm, een project waarbij vrijwilligers ex-gedetineerden ondersteunen na hun vrijlating. Ze helpen hen met praktische zaken en bieden ook emotionele steun. Het project is een samenwerking tussen de gevangenis en Justitieel Welzijnswerk van het Centrum Algemeen Welzijnswerk (CAW) in Vlaanderen. Eén van de vrijwilligers is Jurgens Renders, administratief medewerker bij de Zusters van Don Bosco. Zijn getuigenis.

Jurgens RENDERS

“Veel ex-gedetineerden beginnen niet van nul, maar van een eindje onder nul: ze zitten zonder werk, financiële middelen of woonplaats en hebben een fundamentele behoefte aan sociale contacten. Dat mensen vrijwillig hun tijd en energie investeren zonder daarvoor betaald te worden, maakt voor hen een groot verschil. Het creëert gelijkwaardigheid, want ook de vrijwilliger weet niet alles en gaat

samen met de ‘cliënt’ op zoek naar antwoorden en oplossingen op maat.”

“Zelf heb ik al twee ex-gedetineerden begeleid en een derde begeleiding loopt momenteel. Het betreft een jongeman – ik noem hem voor het gemak Jeroen –, die al meer dan de helft van zijn leven aan onder andere heroïne verslaafd is. Ik wist eerlijk gezegd niet waar ik aan begon – mijn vorige begeleidingen hadden niets te maken met verslaving. Jeroen komt uit een kansarm gezin waarin de vader met een alcoholverslaving kampt en de moeder van de ene depressie in de andere sukkelt. Als kind moest hij zelf voor zijn opvoeding zorgen en dit in een gezin waar ieder op zijn eigen ritme leefde, of net zonder ritme, en zijn eigen demonen bevocht. Dat brengt me meteen bij de val waarin ik met open ogen had kunnen inlopen: de neiging om die mensen te beschuldigen van zwakheid, terwijl ze juist kennis, begeleiding en gepaste hulp nodig hebben. Mijn geloof in Christus verplicht

me om in de mate van het mogelijke te zorgen voor wie ronddoelt in de randen van de maatschappij. Om het met de woorden van paus Franciscus te zeggen: We zijn geroepen om Christus in hen te ontdekken.”

Karig lichtpuntje

“Vandaag ben ik al anderhalf jaar met Jeroen op weg naar ‘verlossing’. Zijn weg naar lichamelijke en spirituele genezing liep langs verschillende psychiatrische ziekenhuizen en ontwenningencentra. Na de zoveelste ontgoocheling in ons overbevraagde en onderbemande zorgsysteem, maakt hij nu toch kans om over enkele weken opgenomen te worden ter behandeling. Een karig lichtpuntje van hoop. Ook met de komende behandeling lopen we niet op de zaken vooruit. Heel het leven van Jeroen staat in het teken van heroïne: hij zal ernaar op zoek gaan, ernaar verlangen en misschien ook weer gebruiken. Hij zal met professionele begeleiding én met iemand die hem aanmoedigt en

Jurgen helpt onder meer met paperassen.

“Veel ex-gedetineerden beginnen niet van nul, maar van een eindje onder nul”

in hem gelooft, moeten proberen om de vicieuze cirkel van verslaving te doorbreken. Nadien zullen de oorzaken moeten worden aangepakt die hem in de richting van de heroïne duwen: foute vrienden, zwak familiaal milieu, gebrek aan invulling en zingeving.”

Door hoop bewogen

“Als ik Jeroen vraag welke rol ik speel in zijn genezingsproces, vertelt hij kort dat hij me als een houvast ziet, een psycholoog en psychiater. Hij ziet me als diegene die hem laat weten dat hij er niet alleen voor staat nadat hij een misstap heeft begaan en hem het gevoel geeft dat hij er echt nog toe doet in onze maatschappij. Door hoop bewogen en met een open blik gaan we de toekomst tegemoet.”

DON BOSCO RIJSWIJK GEEFT JONGEREN EEN TWEEDE THUIS

“Ze kunnen beter een avondje chillen bij Don Bosco dan rondhangen op straat”, stelt Resa Nabibaks, jongerenwerker bij Don Bosco Rijswijk. Samen met zijn collega’s bedacht hij Tweede Thuis, een project dat de jeugd een plek wil bieden waar ze zichzelf kunnen zijn. Het project heeft verschillende ontmoetingsmomenten voor verschillende leeftijden.

Maandagmiddag is gereserveerd voor kinderen tussen 4 en 12 jaar die extra aandacht verdienen. “We kregen signalen van gemeentelijke instanties over ‘sleutelkinderen’, kinderen die alleen thuiskomen van school en zelf hun avondeten moeten opwarmen. Sommige van hen zijn nog maar zes jaar oud”, vertelt Resa. “Bij Don Bosco kunnen deze kinderen lekker spelen en krijgen ze hulp, bijvoorbeeld bij de Nederlandse taal of sociale problemen zoals agressie of een laag zelfbeeld. Sommige kinderen worden ook naar ons doorverwezen vanuit Jeugdzorg.”

Voor jongeren van 13 tot 27 jaar is er één keer per maand een jongerenavond in de veilige omgeving van Don Bosco Rijswijk. “We hebben liever dat ze bij ons komen chillen in een veilige omgeving, dan

dat ze ergens in een park rondhangen. Wij nodigen ook gastsprekers uit die voorlichting geven over onderwerpen als drugs en lhbt+. Door corona nam de eenzaamheid onder jongeren sterk toe en we merken hoe belangrijk de sociale interactie tijdens onze jongerenavonden voor hen is.”

Om het rijtje compleet te maken is er op dinsdagochtend Het Ervaringscafé, waar iedereen vanaf 18 jaar welkom is. “We stimuleren de sociale cohesie”, zegt Resa, “denk bijvoorbeeld aan een oudere man die een jonge vluchteling leert om zijn belastingaangifte te doen.” Activiteiten lopen uiteen van een praatje maken tot knutselen of samen in de tuin werken. Iedereen is welkom!

Meer informatie kan je vinden op www.donboscorijswijk.nl

DRAAI
ELEMENTE
TE LATEN
ZO KAN
-CREATIEVE
-MEER INSP
Gedrukt naar Robb

Ward en Robbe bouwen een animatiekast voor hun speelplein

“Creativiteit van animatoren op een speelse manier bevorderen”

Tekst: Tim BEX

“Het idee voor deze animatiekast is vorig jaar ontstaan op Speelplein Don Bosco Halle. Als hoofdanimatoren maakten wij deel uit van de werkgroep Animatie en zochten we naar een manier om animatoren een creatief hulpmiddel te bieden bij het maken en inkleden van spelletjes. Het is zeker niet de bedoeling om het werk van de animatoren af te pakken, maar juist om hen een houvast te bieden. In deze kast komen verschillende aspecten aan bod die de animator kunnen prikkelen. Je vindt er dus geen kant-en-klare spelletjes, maar creatieve input waarmee je een spel makkelijker kan aanpassen aan een bepaald thema.”

“In de eerste versie van de *Randomizer* – zo hebben we onze animatiekast genoemd – vind je vier draaischijven met elk een eigen thema: spel, verhaal, materiaal en typetje. Iedere schijf bestaat uit acht vlakken met impulsen en kan vervangen worden door een schijf met acht andere impulsen. Een animator kan aan elk van de vier schijven draaien en zo bijvoorbeeld uitkomen op balspel (spel), bom ont-

ploft (verhaal), elfenpoeder (materiaal) en betrouwbaar (typetje). Met die kernwoorden kan hij of zij aan de slag gaan om een animatie, spel of verhaal in elkaar te knutselen.”

“Intussen zijn we in onze vrije tijd bezig geweest met de ontwikkeling van een nieuwe versie van de *Randomizer*. We hebben de feedback van vorig jaar samengevoegd met een aantal nieuwe ideeën en maakten zo een verbeterde versie. Deze *Randomizer 2.0* bestaat uit een rooster van twaalf vakjes met verschillende kaartjes, een lade voor de gebruikte kaartjes en een tweedelig rad; een grote draaischijf met kleuren en een kleinere draaischijf met cijfers. De combinatie van een kleur met een cijfer zal leiden tot een spelimpuls die je in het rooster kan vinden.”

“We willen deze vernieuwde versie ook aanbieden aan andere speelpleinen, in de vorm van een eenvoudig bouwpakket. Op die manier kan de creativiteit van animatoren ook op andere plaatsen gestimuleerd worden. Momenteel zijn we volop bezig met de uitwerking van die bouwpakketten. Zolang die niet klaar zijn, kunnen animatoren alvast eens een kijkje nemen op onze online, vereenvoudigde versie van de *Randomizer 2.0*. Daar krijg je een spelvorm en een spelregel te zien. Met die twee zaken kan je aan de slag gaan om een creatief spel in elkaar te steken.”

Wie zijn we?

- » Ward Blykers en Robbe Leyssens
- » 22 jaar en 20 jaar
- » Studenten Orthopedagogie en Energietechnologie
- » Hoofdanimatoren op Speelplein Don Bosco Halle
- » Spelers bij voetbalclub VK Noorderlicht

De online versie van de *Randomizer 2.0*:

De Stig-regisseur Diederd Esseldeurs werd geïnspireerd door Don Bosco

“Ik wil verhalen vertellen die mensen doen nadenken”

Vijf jaar lang leerling in Don Bosco Sint-Pieters-Woluwe, meerdere jaren (hoofd)animator op Speelplein Don Bosco Oud-Heverlee en in z'n vrije tijd ook nog eens hulpopvoeder in een Don Bosco Internaat. In zijn jeugdjaren kwam regisseur Diederd Esseldeurs (49) in een bad vol Don Boscowater terecht, nu reist hij de wereld rond om documentaires en tv-programma's in elkaar te steken. “Maar dat nostalgische gevoel is er nog, hoor. Dat bad is er een waar iedereen in ondergedompeld zou moeten worden.”

Tekst: Tim BEX

Ik heb geluk, want volgende week reist Diederd naar Zweden voor de opnames van een nieuw seizoen van *Camping Coppens*. Nog nét op tijd voor een interview. Goed voorbereid zit ik klaar om deze creatieve duizendpoot te ontvangen. “Een goed interview is eigenlijk gewoon een fijne babbel”, glimlacht hij. Bon, ik laat die voorbereiding voor wat ze is. Tijd voor een fijne babbel.

Dag Diederd, van waar zouden onze lezers jou kunnen kennen?

“Ik ben maker van vele tv-programma's en heb ook de documentairefilm *De Stig* en de kinderfilm *Helden van de*

Zee geregisseerd. Met die laatste heb ik in 2016 op het filmfestival van Oostende de Ensor voor beste kinderfilm gewonnen. Qua tv-programma's zijn de meest recente producties *Het Huis*, *Bargoens*, *Niveau 4*, *Later als ik groot ben* en nu ook *Camping Coppens*.”

Met jouw kinderfilm heb je een Ensor gewonnen, is dat dan ook het product waar je het meest trots op bent?

“Nee, dat is ongetwijfeld *De Stig*. Daarin mochten we wielrenner Stig Broeckx twee jaar lang volgen. Hij smakte vijf jaar geleden in de Ronde van België tegen de grond en moet nog

Diederik: "Ik denk altijd met een warm hart terug aan Don Bosco."

- ▶ heel lang revalideren. Ik heb in mijn carrière lang zitten zoeken naar mijn 'why'. Waarom doe ik dingen? Mijn 'why' is dat ik verhalen wil vertellen waardoor mensen over zichzelf en de maatschappij gaan nadenken. *De Stig* past daar perfect in. Stig doet dingen en blijft niet bij de pakken zitten. Dat zijn verhalen die verteld moeten worden. Er zijn tegenwoordig heel veel amusementsprogramma's, maar ik ga altijd op zoek naar een meerwaarde, naar authenticiteit. Bij *De Stig* komt dat allemaal bij elkaar. Ik heb heel veel voldoening en erkenning gekregen voor die productie."

Dus het thema is voor jou cruciaal om een bepaalde opdracht al dan niet aan te nemen?

"Zeker wel. Ik vind die emotie en die kwetsbaarheid iets heel belangrijk. Ik ben iemand die connectie maakt met mensen, kan luisteren, rustig kan worden en iets terug kan geven – ook al is dat niet mijn taak als regisseur. Ik wil mensen duidelijk maken dat ze kwetsbaar mogen zijn bij mij en dat ze in een veilige omgeving terecht komen. Daarom werk ik ook al jaren met dezelfde camera- en geluidsmensen. Hoe stellen wij ons op? Hoe komen wij bij iemand binnen? Hoe reageren we op moeilijke momenten? We gaan dan niet dichterbij – op zoek naar sensatie – maar blijven waar we zijn of gaan zelfs achteruit. Die mensen leggen hun hart bloot en dat respect naar elkaar toe vind ik dan ook heel belangrijk. In dat type verhaal voel ik me thuis omdat ik me daar als mens heel goed kan positioneren."

Zien we die stijl terug in al jouw producties?

"In de meeste wel. Kijk maar naar bijvoorbeeld *De Stig* of *Bargoens*. Ik

"Mensen mogen kwetsbaar zijn bij mij en moeten weten dat ze in een veilige haven terechtkomen"

was onlangs bij Staf Coppens om het tweede seizoen van *Camping Coppens* te bespreken. Wij kenden elkaar nog niet en Staf vertelde me dat hij niet graag reality wilde maken. Ik onderbrak hem meteen met de vraag of hij *De Stig* gezien had. 'Het mooiste wat ik in jaren heb gezien, ik heb ervan moeten wenen', was zijn antwoord. Ik heb hem toen gezegd dat dat is wie ik ben. Mensen die mij kennen, herkennen mij ook in die film. Wat ik belangrijk vind in mijn leven zit daar ook in. Het is natuurlijk niet mijn verhaal, maar ik leg wel mijn accenten. Die menselijkheid, authenticiteit, oprechtheid ... Ik ga niet op zoek naar een traan, maar durf die net weg te knippen en te kiezen voor hetgeen daarna gezegd wordt."

De connectie met mensen vind je dus enorm belangrijk?

"Absoluut. Dan doel ik niet alleen op de connectie tussen de mensen die ik interview en mezelf, maar ook op de band tussen mezelf en iedereen waarmee ik samenwerk. Een regisseur werkt met enorm veel mensen samen. Hij is eigenlijk de enige persoon die bij een project van begin tot einde aanwezig is en ervoor zorgt dat een

embryonaal idee uitgroeit tot een product. Ik ben iemand die niet zonder samenwerking kan. Dat is cruciaal. Ik zie mezelf als creatieve coach die de lijnen uitzet, maar word alleen maar geïnspireerd door samen te werken met anderen. En ik merk dat anderen ook geïnspireerd geraken door met mij samen te werken omdat ik in staat ben om ideeën toe te laten zonder ze af te schrijven, te veroordelen of links te laten liggen. Ik vind het verschrikkelijk om met mensen te brainstormen en dan te horen: 'Dat is geen goed idee.' Je moet zelfs de stomste ideeën omarmen en laten zijn. Daar zit vaak iets in. Dat zijn zaken die ik bij Don Bosco geleerd heb."

Hoe bedoel je?

“Don Bosco heeft me gevormd en zit in mijn DNA. Heel wat zaken die ik al vertelde, zijn dingen die ik te danken heb aan die opvoeding. Denk maar aan die veilige haven die ik voor mijn gasten en mijn team wil zijn. Don Bosco is óók een veilige haven. Ik herinner me nog perfect mijn eerste maanden in Don Bosco Sint-Pieters-Woluwe. Ik zat nog maar net op die school toen we op schooluitstap gingen. Toen ik uit de bus stapte zei een van de salesianen: ‘Jij bent nieuw, hé? Vertel straks maar eens voor heel de groep hoe je eerste maand was.’ Daar sta je dan... en je doet dat. Waarom? Omdat je niet moet opvallen, je mag zijn wie

je bent. Ik heb eerst een jaar in een college gestudeerd, maar daar was ik niet gelukkig. Toen kwam ik bij Don Bosco terecht. ‘Tof dat je er bent. Welkom!’”

En dan volgde het speelplein?

“Dan volgde het speelplein. Ik kwam toe als verlegen 15-jarig ventje met stress en angst, je kent het wel. Wat volgt is diezelfde hartelijkheid: ‘Hallo, welkom! Wie ben jij? Kom mee, ik toon je de slaapzalen! Hier slaap ik, hieronder is nog plaats, leg je erbij!’ Fantastisch! Waar ben je dat nog al tegengekomen? Niet hé? Dat is zo uniek. Het is ook daarom dat ik altijd met zo’n warm hart terugdenk

aan Don Bosco. Wie je bent, maakt niet uit. Je zal ontvangen worden. Dus ook vandaag, wanneer er een stagiair toekomt in het productiehuis zal die zich welkom voelen. Dan zeg ik: ‘Cool! Kom, we gaan een koffietje drinken.’ Dat is iets dat ik dat ik bij Don Bosco geleerd heb en dat heel veel deuren opent. Mensen voelen zich bij Don Bosco zo comfortabel en op hun gemak dat het beste in hen naar boven komt. Dat is iets wat ik zelf op school gevoeld heb, op het speelplein gevoeld heb en dat nu in mijn DNA zit. Ik heb die strip van Don Bosco nog op een belangrijke plaats liggen. Veel lees ik daar niet meer in, maar ik zie de prentjes nog

Een nostalgische blik in het verleden.

“Wie je bent, maakt niet uit. Bij Don Bosco zal je ontvangen worden”

bij leiding geven, creatief zijn, visueel denken, projecten op poten zetten, cursus geven ... Dat luisterverhaal heeft me doen beseffen dat ik zo iets wilde gaan doen.”

Een creatieve job waar je visueel moet denken en leiding geeft. Een regisseur?

“Dan kwam ik inderdaad uit bij de opleiding regie aan het RITCS. Ik weet nog dat mijn moeder in tranen uitbarstte toen ik haar vertelde dat ik regie ging studeren. Maar meteen heb ik haar van een antwoord gediend: ‘Maar ik ga een goeie worden.’ Dat durfde ik toen te zeggen. Dat heb ik hier ook meegekregen, dat geloof in jezelf. Van het een kwam het ander: ik ging regie studeren, begon te werken op de radio, kwam bij Woestijnvis terecht en mijn carrière was vertrokken. Nu heb ik een superleuk leven, ik reis de wereld rond om dingen te creëren en geef daarnaast ook nog cursussen aan jongeren. En de kiem van dat alles? Die is hier gelegd.”

- zo voor mij. Een jongetje dat toekomt en ontvangen wordt: ‘Hé, wie ben jij? Welkom.’ (lacht) Welkom.”

Je hebt dus heel wat zaken meegenomen vanuit je jeugdjaren bij Don Bosco. Is de kiem van jouw carrière daar dan ook gelegd?

“Ook dat, ja. (lacht) Ook dan zitten we in Don Bosco Sint-Pieters-Woluwe, meer specifiek bij meneer Vonck. Ik volgde de richting Industriële Wetenschappen in het vierde jaar en meneer Vonck was mijn leerkracht Nederlands. Eén van onze opdrachten was om een luisterverhaal te maken in groepjes van twee of drie personen. Ik ben daar toen enorm in opgegaan.

Met mijn cassetterecorder nam ik verschillende geluiden op: een krakende deur, een glas dat neergezet wordt, verschillende stemmen, enzovoort. Toen we in het zesde jaar een project voor ons eindwerk moesten kiezen, heb ik gevraagd of ik opnieuw zo’n luisterverhaal mocht maken. En dat is het leuke aan Don Bosco... Dat mocht. Een paar jaar later was ik bezig aan mijn studies Industriële Ingenieur. Logisch, want ik had in het middelbaar de richting I.W. gevolgd. Ik ben na een half jaar gestopt omdat ik voelde dat dat niets voor mij was en ben toen op zoek gegaan naar wat ik graag deed, naar waar ik warm van werd. Dan kwam ik al snel uit

Benieuwd naar meer verhalen over de speelplein jaren van Diederd? Hij sloot onze online zomerrubriek ‘Het speelplein van...’ af met een sterke getuigenis.

Scan de QR-code of surf naar www.donbosco.be om meer te lezen.

Don Bosco? Ook jouw verhaal!

Rita Vermeltfoort vormt medewerkers van Nederlandse Don Boscowerken

Het is 2021 en de boodschap van Don Bosco uit de 19^e eeuw is nog springlevend in veel landen in de wereld. Fascinerend nietwaar? Wat is het geheim van de manier waarop mensen bij de missie van Don Bosco betrokken raken en er als het ware een 'persoonlijk contract' mee aangaan?

Tekst: Rita VERMELTFOORT

Nuttige methodieken en modellen die worden ingezet bij 'vorming' in organisaties zijn geen garantie voor wezenlijk engagement van medewerkers. Wat is er nodig om deze betrokkenheid te bereiken? Bij Don Bosco valt op dat er geen methode voorop staat, maar een verhaal. De persoon Don Bosco is het handelsmerk van de stichting en tevens een verhaal. Dit bepaalt in hoge mate het succes en de houdbaarheid van de boodschap. Wij vertellen het verhaal van de mens Giovanni Bosco die in zijn leven allerlei situaties meemaakt, opmerkelijke keuzes maakt, met tegenslagen kampt, zich laat inspireren en op bewogen wijze actie onderneemt.

Dynamisch levensverhaal

Bij vormingsactiviteiten in Nederland zijn deelnemende jongerenwerkers vaak verbaasd dat er geen strikte pedagogische methode wordt gepresenteerd, maar dat zij allereerst worden meegenomen in het dynamische levensverhaal van de stichter. Wat is het effect? De beelden uit dat verhaal prikkelen het voorstellingsvermogen van de deelnemers en automatisch vullen zij deze met hun eigen levenservaring. Het onthouden van de pakkend uitgewerkte

1. Rita Vermeltfoort
2. Picco Bello is een werkboek dat jongerenwerkers in Nederland gebruiken als handvat.

Enkele Nederlandse jongerenwerkers tijdens een vormingsbijeenkomst.

“Door het ‘verhaal’ van Don Bosco komt de persoonlijke missie aan het licht”

- scènes in het verhaal kost weinig moeite en kan spelenderwijs worden doorverteld aan anderen, naar eigen smaak en beleving. Welke leeftijd, cultuur of geloofsachtergrond je ook hebt, het is niet moeilijk om je te herkennen in de drijfveren, waarden en idealen in Don Bosco's verhaal. Je spiegelt je als luisteraar automatisch aan de vertelling en het wordt ook jouw verhaal. Welke methode kan daar tegenop?

Met dit verhaal als bron van inspiratie zijn er talrijke aanknopingspunten. Creatieve werkvormen zijn bij uitstek geschikt om de aansluiting met het eigen (levens)verhaal te verdiepen. Vanuit persoonlijke verbinding gaan mensen intrinsiek gemotiveerd op ontdekkingsstocht in de drijfveren van Don Bosco. Onderlinge uitwisseling hierover blijkt cruciaal; je oefent

om jouw unieke kleur te duiden en dromen te delen in je eigen taal. Aan de hand van het aangeboden verhaal komt jouw persoonlijke missie aan het licht en daarmee de specifieke elementen van jouw engagement. Uit het samen delen van deze ideeën ontstaat kameraadschap; een solide verbinding met elkaar die aanmoedigend werkt. Vanuit verschillende perspectieven wordt er een gedeelde droom verwezenlijkt: ook ik speel een rol in dit verhaal en daarmee is het verhaal van Don Bosco dus nog niet af.

Meer dan een verhaal

Deze verhalende kracht is een belangrijk element voor continuïteit, maar er is meer nodig voor de duurzaamheid van een merk. Storytelling wordt binnen organisaties steeds meer ingezet als verkoop- of communicatiemiddel omdat men zich ervan bewust is dat het werkt om mensen aan een boodschap te verbinden. Je kunt er impact mee creëren. Toch blijkt de houdbaarheid soms zeer beperkt. Wat maakt dat een verhaal niet verwaait na verloop van tijd?

Ik vermoed dat we de overlevingskracht van Don Bosco's 'story'

mogen toeschrijven aan het feit dat de hoofdfiguur zijn levensverhaal wandelend met God heeft uitgerold; vertrouwend op Hem van wie hij alles mocht ontvangen en bij wie hij te rade ging voor zijn beslissingen. Vanuit die levenshouding zette hij zich onafgebroken in voor jeugd die dreigde af te glijden, zonder zelf de credits te claimen. Don Bosco's moeder heeft al vroeg in het leven van haar kinderen het kompas hiervoor aangereikt: behoed je voor het spoor van zelfzucht, want dat loopt dood. Deze paradox, de mens die als 'dienaar in actie' zijn leven ter beschikking stelt van kwetsbaren en zodoende *geloofwaardig* wordt, blijkt een sterke basis voor een duurzaam merk (getuige ook het christendom). Achteraf bepalen wij zélf of we in Don Bosco een geloofwaardige leraar of gids herkennen, in zijn wijze van opkomen voor jonge mensen die buiten de boot dreigen te vallen.

Wereldwijd bouwen gedreven mensen nog steeds verder aan kansrijk jeugd- en jongerenwerk, geïnspireerd door Don Bosco. Dankzij het betekenisvolle verhaal van Don Bosco beschikken we over een bron waaruit we eindeloos kunnen putten.

Stichting Raja steunt Don Bosco's straatkinderenprojecten in India

Van straatkind tot koningskind

Wat is Stichting Raja?

- » werd in 2001 opgericht door Patricia Nieuwenhuizen
- » bestaat uit een groep vrijwilligers en een bestuur. Op de foto (v.l.n.r.): Marga Baas (voorzitter), Renate van der Laan (lid), Petra Nieuwenhuis-Jurriëns (penningmeester) en Patricia Nieuwenhuizen (secretaris)
- » ondersteunt twee straatkinderenprojecten in India: BOSCO Bangalore en Don Bosco Ashalayam in Calcutta
- » helpt deze Don Boscoprojecten om jaarlijks 10.000 straatkinderen te begeleiden, onderwijzen en medische zorg te verlenen

In India leven naar schatting zo'n twee miljoen kinderen op straat, een klein percentage zelfs zonder enige steun van volwassenen. Deze kinderen lijken stoer en zelfredzaam, maar in werkelijkheid zijn ze klein en kwetsbaar. Altijd is er de dreiging van kinderhandel of kinderprostitutie en zelfs kindhuwelijken zijn aan de orde van de dag. Het is een leven waar wij ons in het rijke Westen nauwelijks iets bij voor kunnen stellen en hulp bieden lijkt wel dweilen met de kraan open. Toch zien Patricia Nieuwenhuizen en Marga Baas meer mogelijkheden dan problemen. Met Stichting Raja werven zij fondsen voor twee straatkinderenprojecten van Don Bosco in India. Zo hopen ze deze kinderen zicht te geven op een betere toekomst.

Tekst: Anja HOOGEVEEN

"Ik zal nooit vergeten hoe ik met een vierjarig straatjongetje op mijn schoot richting het Don Bosco Centrum reed. We gingen 's avonds op pad en plukten de kinderen letterlijk van straat", vertelt Marga. Zowel zij als Patricia hebben via SAMEN (één van onze organisaties in Nederland) als jongere vrijwilligerswerk gedaan bij Don Bosco in India. Jaren later richtte Patricia Stichting Raja op; een organisatie die met een team van bestuursleden en vrijwilligers geld inzamelt voor *BOSCO Bangalore* en *Don Bosco Ashalayam*. Ter gelegenheid van het 20-jarig jubileum van de stichting vertellen Patricia en Marga ons over deze straatkinderenprojecten en het werk van Stichting Raja. ►

“Bij Don Bosco wordt elk straatkind gezien als uniek, elk met een eigen traject”

► Koningskinderen

Raja, spreek uit als ‘raa-dja’, is een populaire Indiase jongensnaam die letterlijk vertaald uit het Hindi ‘koning’ betekent. Met deze naam wil de stichting uitdrukking geven aan de waardigheid die straatjongens én -meisjes toekomt. “De twee projecten waar wij geld voor inzamelen liggen in de miljoenensteden Bangalore en Calcutta. Ze zijn in de jaren ‘80 opgestart door de salesianen in India en worden inmiddels volledig gerund door professionals. Het resultaat is dat duizenden kinderen het leven op straat achter zich hebben kunnen laten en op eigen benen kunnen staan”, vertelt Patricia.

BOSCO Bangalore biedt hulp aan straatkinderen via acht (nood)opvangcentra en Don Bosco Ashalayam (Calcutta) beschikt over 22 (tijdelijke) opvanghuizen, waar in totaal ongeveer 700 kinderen wonen. Zoveel mogelijk worden zij herenigd met familie. Daarnaast werkt de organisatie aan het voorkomen van kinderarbeid,

kinderhandel en kinderprostitutie. Helemaal in de geest van Don Bosco is er bij beide organisaties veel aandacht voor verbinding door sport of spel en kinderen kunnen regulier onderwijs of een vakopleiding volgen. De professionals van Don Bosco zijn ook actief op straat. Ze verlenen medische zorg, geven in kleine groepjes les op straat en leren kinderen over hygiëne en ziekten als AIDS. Deze preventief pedagogische aanpak moet voorkomen dat straatkinderen in de drugs of de prostitutie belanden. “De betrokkenheid van de medewerkers vind ik heel indrukwekkend. Zij zien ieder kind als uniek en zoeken voor hem of haar het juiste traject. Elk kind wordt gezien bij Don Bosco”, aldus Patricia.

“BOSCO Bangalore en Don Bosco Ashalayam maken écht een verschil in India. In de jaren ‘90 werden straatkinderen bijvoorbeeld nog als uitschot gezien door overheidsinstanties. De politie zei ons letterlijk dat zij straatkinderen als een schande voor hun land zagen, maar naderhand kwamen diezelfde mensen

“In de jaren '90 werden straatkinderen door overheidsinstanties nog als uitschot gezien”

Salesiaan Harrie Kanters bezoekt Don Bosco's straatkinderenprojecten in India.

bij Don Bosco om van hen te leren over de omgang met straatkinderen. Daardoor zijn ze op dit gebied nu helemaal toegerust en willen ze de kinderen helpen in plaats van wegmoffelen”, vertelt Patricia enthousiast. Marga vult aan: “We hebben niet de illusie dat we de hele wereld kunnen helpen, maar we hebben wel de juiste connecties en zijn blij dat we daarmee zoveel kunnen betekenen voor de straatkinderen, zij het op afstand. Hiervoor werken we heel nauw samen met de Don Bosco-projecten in India.”

Familiehereniging

De Don Boscoprojecten richten zich zoveel mogelijk op terugkeer naar gezin of familie. “Kinderen zijn het beste af bij hun eigen familie, tijdelijke pleeggezinnen of in het laatste geval kleinschalige gezinshuizen”, stelt Patricia. Haar mening wordt ondersteund door de wetenschap: “Onderzoek laat zien dat opgroeien in een weeshuis schadelijk is voor de fysieke groei, cognitieve ontwikkeling en mentale gezondheid van kinderen. Als familie

de juiste ondersteuning krijgt, kan ze vaak zelf weer voor de kinderen zorgen. Soms lukt dat niet en dan is een pleeggezin de beste oplossing.”

Om pleegzorg in India van de grond te krijgen, financierde Stichting Raja een project dat pleegouders traint en begeleidt, in samenwerking met de overheid. “Pleegzorg is vrij onbekend in India en tot voor kort zelfs ongewenst; een kind opvangen buiten de eigen familie is heel ongebruikelijk”, legt Marga uit. “Inmiddels zijn er gemeentelijke budgetten vrijgemaakt en worden tientallen kinderen opgevangen door pleegouders.”

Succesverhaal

Door de jaren heen heeft Stichting Raja verschillende van dit soort successen gevierd. Eén daarvan zal Patricia zich altijd blijven herinneren. “Dankzij een anonieme sponsor uit ons netwerk kon een straatmeisje uit Calcutta een opleiding tot verpleegkundige volgen. Ze slaagde hiervoor en kreeg een baan in het ziekenhuis.

Met haar eerste loon op zak stond ze bij Don Bosco op de stoep, want ze wilde het geld aan de straatmeisjes doneren. Van de salesianen mocht ze echter maar één maaltijd sponsoren en de rest moest ze houden voor de opbouw van haar nieuwe bestaan. Ik krijg nog kippenvel als ik eraan denk.”

De salesianen van Don Bosco zijn voor Marga en Patricia altijd een grote inspiratiebron geweest en met name aan salesiaan Harrie Kanters heeft Marga warme herinneringen. “Ik heb me bij de salesianen altijd thuis gevoeld, zowel in Assel als in India. Harrie Kanters accepteerde je gewoon zoals je was en hij vond iedereen even belangrijk. Dat is wat ons met elkaar verbindt en in die geest gaan wij verder.”

Stichting Raja ontwierp een mooie kaart om haar 20-jarig jubileum te vieren. Wil je deze bestellen of de stichting op een andere manier te steunen? Meer informatie is te vinden op www.stichtingraja.nl.

Na 8 maanden online cursus weer écht samen

Op 29 september 2020 verzamelden vijftien onbekenden in Oud-Heverlee om samen aan een twee jaar durende cursus te beginnen. Helaas werd die tocht al snel een virtueel gegeven, want alle vervolgdagen van de cursus 'Don Bosco en zijn erfgoed' gingen noodgedwongen online door. Pas op 8 juni 2021 – zo'n acht maanden later – kon de groep elkaar weer in levenden lijve ontmoeten.

Tekst: Tim BEX

Daniël: “Het werd een warm en blij weerzien. Een dag met spel en diepgang die het eerste jaar mooi afrondde en ons tegelijkertijd voorbereidde op het volgende cursusjaar.”

Daniël (64) is net met pensioen en werkte daarvoor als directeur leerlingenzorg in het Heilig Drievuldigheidscollege in Leuven. Hij is ook lid van de raad van bestuur van het Don Bosco Onderwijscentrum (DBOC) en houdt zich in zijn vrije tijd bezig met fietsen, wiskunde en lezen.

Daniël: “En natuurlijk ook aan het fundament dat onze gidsen en tochtgenoten Maarten en Annemie gelegd hebben. Wat ik enorm waardevol vind aan deze cursus, is dat je mensen van verschillende leeftijden en uit verschillende Don Bosco-omgevingen ontmoet. Allen willen zij ondergedompeld worden in de brede en rijke wereld van Don Bosco: zijn geschiedenis, zijn pedagogieën, zijn hartelijkheid en redelijkheid, zijn religie, enzovoort.”

Daniël: “Dat zijn ook zaken die ik meeneem naar mijn persoonlijk leven. Het belangstellend, bezorgd en attent aanwezig zijn bij jongeren en mensen. Dat is heel belangrijk voor mij. Dat kon je ook zien op mijn tegel (*de cursisten maakten een tegel waarbij ze met een korte boodschap beschreven wat ze van dit eerste cursus jaar zullen onthouden*). Ik schreef ‘andere’, omringd door de woorden ‘vertrouwen, liefde en hoop’.

Wat houdt deze cursus in?

In de cursus staan we stil bij de belangrijkste aspecten van het leven, de historische context, de pastorale bewogenheid en de pedagogische aanpak van Don Bosco. Telkens met de uitdaging om dit te vertalen naar de eigen context. Daarnaast is er de nodige aandacht en ondersteuning om de verworven inzichten in te zetten en door te geven in de eigen context. Om voldoende tijd te nemen voor dit leerproces is de cursus verspreid over twee schooljaren. De cursisten ontmoeten elkaar maandelijks.

Meer info over de cursus 'Don Bosco en zijn erfgoed' vind je terug op www.donboscovorming-animatie.be.

Tim: "Er was ook meteen een grote verbondenheid. Dat ligt volgens mij aan de vertrouwens sfeer die we samen gecreëerd en onderhouden hebben dankzij de open ingesteldheid van alle deelnemers."

Tim: "Ik vind het ook interessant hoe deze cursus je nieuwe inzichten geeft. Zo heb ik bijvoorbeeld heel wat bijgeleerd over de historische context van Don Bosco en zijn visie. Hij was een jeugdwerker avant la lettre met een zeer sterk geloof in het potentieel van jongeren. Dankzij verschillende gesprekken met anderen stond ik eveneens stil bij de persoonlijke invulling van zijn nalatenschap bij mijn medecursisten."

Tim: "Bij mij was dat 'Ultreia', wat letterlijk vertaald 'vooruit' betekent. Pelgrims roepen dit elkaar toe wanneer ze elkaar tegenkomen op de weg richting Santiago de Compostela. Zo motiveren ze elkaar. Ik zie mijn medecursisten ook als tochtgenoten en hoop dat we als groep steeds meer mogen groeien doorheen dit leertraject."

Tim (27) werkt als pedagogisch stafmedewerker bij Jeugddienst Don Bosco en gaat deze zomer met een aantal jongeren op wandeltocht naar Santiago de Compostela. Verder houdt hij van reizen, koken en muziek spelen (drum).

Dit artikel werd begin juli geschreven, op het moment dat Speelplein Raccoon in volle voorbereiding was op de nieuwe speelpleinzomer.

Culturele diversiteit geeft meerwaarde aan Raccoon

Speelplein Raccoon ligt in de stadsrand van Brussel en werd in de zomer van 2016 door Jeugddienst Don Bosco opgestart, op vraag van het Don Bosco Technisch Instituut en het internaat van Woluwe. Dankzij de inzet van vele enthousiaste vrijwilligers slaagde Raccoon erin een toffe speelpleinwerking met geëngageerde animatoren op poten te zetten én te doen groeien.

Tekst: Lindsey PINNOCK

Sinds dit jaar mogen Tiny (22), Anne-Laure (21) en Mélanie (21) zich het 'pleinleidingtrio' van Speelplein Raccoon noemen. De studentes Sociaal Werk, Orthopedagogie en Psychologie blikken samen met Tim Van Wambeke, speelpleincoach bij Jeugddienst Don Bosco, vooruit op hun eerste zomer als pleinleiding en nemen een duik in de recente geschiedenis van het speelplein.

Hoe is het verhaal van Speelplein Raccoon begonnen?

Tim: "Het speelplein is gestart met een klein groepje enthousiaste animatoren en die groep is stap voor stap gegroeid. Omdat we vooral samenwerkten met jongeren van de Don Boschoschool en uit de omgeving, was dat echter niet vanzelfsprekend. Zo kwamen verschillende animatoren van andere Don Boschospeelpleinen ons in het eerste jaar een handje toesteken. Zij deden dat met veel plezier en voor de animatoren was het ook een goede leerschool."

Anne-Laure: "Ik volgde een animatorcursus bij Jeugddienst Don Bosco en koos ervoor om stage te lopen bij een nieuw kleinschalig speelplein. Ik ben er uiteindelijk blijven plakken. Intussen zit ik reeds aan mijn zesde speelpleinzomer bij Raccoon."

Mélanie: "Voor mij is het verhaal begonnen toen ik 15 jaar was en

op internaat zat in het Don Bosco Internaat in Woluwe. Toen het speelplein werd opgestart, wilde ik wel eens een weekje proberen om te zien of 'animator zijn' iets voor mij was. Het werden al snel twee weken, dan drie ... (lacht) Sindsdien kom ik iedere zomer terug."

Tiny: "Ik was vrijwilliger op het internaat van Woluwe toen Mélanie me vroeg om animator te worden op speelplein Raccoon. Dit is nu het vierde jaar dat ik meedraai."

Intussen mogen jullie zo'n 50 kinderen per week verwelkomen.

Anne-Laure: "Ja, zot hé! Toen Tim vertelde dat er 120 kinderen waren ingeschreven, viel mijn mond open van verbazing. Je moet weten dat wij tijdens de eerste speelpleinzomer met meer animatoren dan kinderen waren... We gingen toen, verkleed in een Raccoonpak, flyers uitdelen in

Speelplein Raccoon is voor het vijfde jaar actief.

de buurt om het nieuwe speelplein bekend te maken. Diezelfde kindjes kwamen de volgende zomer terug en brachten vriendjes mee. Zo zag je het speelplein jaar na jaar groeien, met dit prachtige resultaat. De animatoren-groep is intussen ook gegroeid tot een superhechte groep van 29 animatoren.”

Jullie speelplein ligt in de stadsrand van Brussel. Is het moeilijk om kinderen te bereiken?

Tim: “Het aantal blijft groeien, dus dat lukt wel. (*glimlacht*) Maar natuurlijk is het niet altijd vanzelfsprekend. Op Speelplein Raccoon komen meerdere culturen samen en iedereen wordt hier met een open mind verwelkomd. Die multiculturaliteit geeft net een meerwaarde aan ons speelplein.”

Anne-Laure: “Het is ook leuk dat veel animatoren een verschillende achtergrond hebben; een andere origine of

“Ik leerde hier openstaan voor mensen met andere perspectieven”

gewoon door andere levenservaringen. Ik vind het interessant om die verschillende visies naast elkaar te zien en daarover te babbelen. Daardoor kan ik heel open zijn voor de perspectieven van andere mensen.”

Zorgt die diversiteit soms niet voor moeilijkheden op vlak van taal?

Mélanie: “Wat ons bijzonder maakt, is dat we een speelplein in Brussel zijn en dat we nauwelijks Vlaamse kinde-

ren hebben. Vaak spreken de kinderen geen Nederlands, maar ze komen naar hier omdat ze het leuk vinden bij ons en dat is het belangrijkste. Trouwens, met een passende inkleding, een goede lichaamstaal en veel enthousiasme kom je al een heel eind. Je hebt taal niet altijd nodig om iets uit te leggen. We maken er iets moois van, samen met al deze diverse culturen.”

Tim: “De voertaal op het speelplein is wel Nederlands, zo krijgen de kinderen spelenderwijs een taalbad. Naar de ouders communiceren we met plezier in een andere taal, met een woordje Frans, Engels, Spaans en Duits kunnen we elkaar zeker verstaan.”

Hoe houden jullie het voor elk gezin betaalbaar om naar het speelplein te komen?

Tim: “Een dag speelplezier kost 4 euro, maar vanaf dit jaar werken we ook met een solidariteitsbijdrage. ►

Tiny (22), Anne-Laure (21) en Mélanie (21): "Tof dat we deze kans hebben gekregen."

“Vaak spreken de kinderen geen Nederlands, maar ze vinden het hier tof en dat is het belangrijkste”

- Wie wil kan 1 euro extra betalen, zo kunnen we ouders die het financieel moeilijker hebben tegemoetkomen. Zij moeten dan slechts 2 euro per dag betalen. We beseffen dat het niet voor alle gezinnen even eenvoudig is, daarom lijkt dit ons een faire regeling voor kleine en grote gezinnen.”

**Jullie staan voor jullie eerste zomer als pleinleiding.
Hoe voelt dat?**

Tiny: “Ik vind het vooral tof dat we

deze kans gekregen hebben. De voorbereidende sessies hebben geloond, want ik heb het gevoel dat ik er klaar voor ben. We voelen elkaar ook goed aan, wat ons zal helpen om samen pleinleiding te zijn.”

Mélanie: “Het is voor iedereen wel even wennen aan deze nieuwe functie. Enerzijds willen we de band met de andere animatoren onderhouden, maar anderzijds moeten we natuurlijk ook onze verantwoordelijkheid opnemen.”

Anne-Laure: “Gelukkig kennen we elkaar goed. We weten wie administratief sterk is, wie goed kan communiceren met ouders, enzovoort. We vinden het inderdaad wel belangrijk om even mee te doen met de groepen wanneer we een vrij momentje hebben. Op die manier weten de kinderen ook wie de pleinleiding is.

Tot slot, wat is jullie drijfveer om jaar na jaar te blijven terugkomen?

Mélanie: “We kunnen kinderen een geweldige zomer bieden en daar heb-

ben we eigenlijk niet veel voor nodig; alleen veel inzet en goesting. Je doet een ervaring op die je niet kan evenaren door te leren uit boeken of door te studeren op school. We zetten ons met andere animatoren samen in voor hetzelfde doel. Als je dit ziet groeien, wil je er deel van blijven uitmaken.”

Anne-Laure: “Ik haal er voldoening uit om kinderen te helpen, maar het is zeker ook voor de sfeer in de groep dat ik elk jaar terugkom. Elke zomer doen we toffe dingen en creëren we nieuwe herinneringen. Er zijn hier vriendschapsbanden voor het leven gesmeed. We blijven verder bouwen en de energie die we al vijf jaar in het speelplein hebben gestoken, zorgt nu voor resultaat.”

Tim: “Dit jaar werden deze drie ervaren hoofdanimatoren klaargestoomd tot pleinleiding. Als ik jullie hoor praten over Speelplein Raccoon ben ik hoopvol naar de toekomst toe en heb ik alle vertrouwen dat jullie klaar zijn voor deze zomer.”

NIEUWSOVERZICHT VAN DE DON BOSCOFAMILIE

Indrukwekkende graffiti muur bij Don Bosco Rijswijk

Op donderdag 8 juli onthulde Don Bosco Rijswijk een indrukwekkend staaltje *street art* op haar gevel. Kunstenaars Beyond en Sander ontwierpen en realiseerden een graffiti-kunstwerk dat dient als een blijvende herinnering aan het project 'Ontmoeten & Beleven met vluchtelingen'. Het werd een feestelijke onthulling met muziek en natuurlijk heel veel jongeren en kinderen.

Goud én brons

voor Don Bosco Haacht in STEM Olympiade

Nand Vanderstukken uit Middenschool Don Bosco Haacht behaalde goud op de Vlaamse STEM Olympiade schooljaar 2020-2021. De leerling uit het tweede middelbaar was daarmee de beste leerling van bijna 30.000 deelnemers uit de eerste graad en kreeg zijn prijs overhandigd door minister Bart Somers. Ook een tweede leerling van Don Bosco Haacht, Ruben Buelens, deed het schitterend en werd knap derde.

Diamanten priesterjubiläum van salesiaan Jef Lannoo

Op zaterdag 26 juni mocht salesiaan Jef Lannoo (91) zijn diamanten priesterjubiläum vieren in het bijzijn van familie en medebroeders. Jef had de jubileumviering zelf voorbereid en uitgeschreven. Tijdens de viering stonden de genodigden stil bij de indrukwekkende loopbaan van Jef: van zijn jaren als opvoeder in de bijzondere jeugdzorg tot zijn missiewerk in Haïti. Willem Vermandere verraste de gehuldigde tijdens het feest nog met een kort optreden.

'Hasta la pista': met zes Brusselse jongeren naar Compostela

Van 2 tot 10 augustus stapte een groep van zes jongeren (en begeleiders) uit het Brusselse naar Compostela. De jongeren legden in totaal meer dan honderd kilometer af en werden hierbij begeleid door Jeugddienst Don Bosco. Met dit initiatief werd de jongeren een unieke kans geboden om via een gedeelde fysieke uitdaging een vertrouwensrelatie te vormen tussen lotgenoten.

Minister Benjamin Dalle bezoekt De Takel Oostende

Groot nieuws uit Oostende, want Vlaams minister van Brussel, Jeugd en Media Benjamin Dalle kwam op bezoek in De Takel, een voorziening van Jeugdhulp Don Bosco Vlaanderen. De minister maakte er tijdens een creatieve estafetteloop kennis met de jeugdwerkers, jongeren en ouders die verbonden zijn aan de werking en sprak met een aantal mensen over hun ervaringen in De Takel.

Benieuwd naar meer?
www.donbosco.be
 of www.donbosco.nl

Don Bosco Vlaanderen

donbosco_vlaanderen

@DBVlaanderen

Don Bosco Nederland

donbosco_nederland

@DonBoscoNL

In maart 2020 werden in zowel België als Nederland de eerste coronamaatregelen geïntroduceerd, bijna anderhalf jaar later is er eindelijk perspectief op ietwat normalere levensomstandigheden. Ook voor jongeren was de coronacrisis een zware periode: gesukkel met afstandsonderwijs, moeten kiezen tussen vrienden, niet kunnen genieten van een feestje ... Toch zijn er ook heel wat positieve veranderingen geweest. Negen jongeren vertellen welke levenswijsheden zij meenemen naar de toekomst.

Tekst: Tim BEX

‘Ik ben graag bezig,’

In deze coronatijden heb ik me enorm verveeld. Ik kon niets doen en mocht mijn vrienden niet zien. Maar in deze periode heb ik ook gemerkt dat ik echt niet goed kan stilzitten en dat ik graag bezig ben. Daarom heb ik ervoor gekozen om later een BBL-opleiding (beroepsbegeleidende leerweg die bestaat uit een combinatie van werken en leren) te volgen. Ik kijk er alvast naar uit.

Emelie – 17 jaar

‘Waarde van familie en zorg,’

Tijdens de corona-periode leerden we op een andere manier met elkaar omgaan. Er was meer afstand en minder lichamelijk contact en dat vond ik best oké. Elkaar benaderen kreeg daardoor een andere betekenis. Mijn moeder heeft ook corona gehad. Het was een spannende en moeilijke periode, maar ik leerde goed samenwerken met mijn zus en broer. Wat ik vooral onthoud, is dat ik de waarde van familie en zorg nu veel belangrijker vind dan vroeger. Samengevat denk ik dat we nu meer aandacht geven aan wie belangrijk is in ons leven.

Sephora – 13 jaar

‘Respect voor anderen,’

Men denkt overwegend negatief over de coronaperiode, terwijl we er ook veel uit geleerd hebben en nog altijd uit leren. We hebben een evolutie doorgemaakt die ons liet groeien en deed inzien dat we moeten leren van elkaar en van onszelf. Ik heb ondervonden dat je nooit je hoofd moet laten hangen. Je mag de moed niet opgeven en moet hoop hebben, want hoop doet leven. Ook vrienden en familie zijn een grote houvast in mijn leven geworden, want zij zorgen voor sfeer en gezelligheid. Daarnaast heb ik het voorbije jaar geleerd hoe belangrijk respect voor anderen is. Acceptatie en begrip voor iedereen om je heen, ongeacht zijn of haar mening, religie, seksuele oriëntatie ... Mensen moeten zich niet bemoeien met het leven van iemand anders, want zolang de persoon in kwestie geen regels overtreedt, heeft die het recht om te doen wat hij wil.

Norah – 15 jaar

‘Alleen op zoekklassen,’

Elk schooljaar gaat het zesde leerjaar als afsluiting van hun schoolcarrière op zoekklassen. Vanaf dit schooljaar zouden we normaal gezien samen met het vijfde leerjaar gaan. Dit vonden wij wel wat jammer als klas, omdat dit toch wel iets speciaals is om samen te beleven. Dankzij corona kunnen wij ons jaar toch leuk afsluiten, want wij mogen alleen op zoekklassen gaan omdat er geen bubbels gemengd mogen worden.

Joren – 11 jaar

Wat co ons h gele 9 jong getu

Corona heeft erd: geren igen

‘Creativiteit’

Ik werk als animator op een Don Boscospelplein en wat me opviel is hoe de sfeer tussen de animatoren en kinderen toch optimaal was tijdens de coronatijd. Er waren misschien veel regels waar we ons aan moesten houden, maar het was zeer gezellig en tof. Specifiek zal ik de creativiteit en sfeer die er heerste meenemen naar de toekomst.

Chi-chi – 18 jaar

‘Makkelijker relativeren’

De coronaperiode kwam als een donderslag bij heldere hemel, toch heeft deze mij ook heel wat dingen geleerd. Ik heb het gevoel dat ik mijn sociale contacten nu beter in perspectief kan plaatsen en beseft hoeveel ik daadwerkelijk heb aan mijn vrienden. De dingen zijn voor mij nu makkelijker te relativeren en ik maak me minder druk wanneer de zaken niet lopen zoals ze moeten lopen. De lockdown heeft mij immers bijgebracht hoe belangrijk het is dat je gewoon eens samen kan zijn met je vrienden.

Pol – 21 jaar

‘Meer gemotiveerd’

Ook voor mij was de coronatijd geen leuke periode. Ik heb me vaak verveeld en vond het moeilijk om me aan de maatregelen te houden. Positief is dat ik meer uren heb gekregen op het werk. Daardoor heb ik meer motivatie gekregen om te werken en geld te verdienen. Doordat ik niet vaak naar mijn oma mocht gaan, heb ik ook beseft hoe belangrijk ik het vind om mijn familie te kunnen zien.

Kaya – 17 jaar

‘Flexibiliteit’

Ook ik werk als animator op een speelplein en ik kan me aansluiten bij Chi-chi. Wat ik nooit zal vergeten, is de flexibiliteit van iedereen. Onze ‘coronawerkgroep’ heeft bergen werk verzet om de zomer mogelijk te maken. De omstandigheden waren uiteraard niet ideaal, maar bij iedereen bleef de motivatie om er een toffe speelpleinzomer van te maken. Met deze ervaring denk ik dat ons speelplein elke uitdaging aankan.

Lien – 20 jaar

‘Meer tijd met papa’

Mijn papa moet normaal gezien heel veel werken. Door de hele coronasituatie was hij vaker thuis, waardoor we samen leuke dingen konden doen. Zo hebben we eens een kampvuur gebouwd. Die tijd samen vind ik wel heel leuk. Ik hoop dat er na corona ook meer tijd blijft voor zulke dingen.

Daniella – 11 jaar

Wat zegt ons panel?

Wanneer een regisseur de cover van ons magazine siert, kunnen we niet anders dan met ons panel de dromerige wereld van de film induiken. Louis, Jutta, Fabio en Achilles bespreken welk filmpersonage zij het liefst zouden vertolken, maar durven ook hun gevoelige kant te tonen wanneer ze hun eigen levensverhaal vertellen.

Welk filmpersonage zou je willen vertolken?

Louis: "Ik ga voor een cliché en zou ervoor kiezen om de held te zijn. Daar droomt iedereen toch van? Het lijkt me leuk om mensen te inspireren, te laten nadenken over het leven en aan te zetten tot goede daden."

Achilles: "Een cliché inderdaad, maar ik sluit me bij je aan. (lacht) Ik zou een combinatie van Superman en Black Panther willen zijn."

Jutta: "Dat is wel heel specifiek. Waarom die twee?"

Achilles: "Superman helpt mensen op twee manieren: in het ene leven is hij journalist, in het andere een held. In beide gevallen zet hij zich in om mensen te helpen. Als hobbyfotograaf zou ik door middel van fotografie ook een bijdrage willen leveren aan de maatschappij, zoals Superman doet als journalist. Black Panther is dan weer een sterke en goede leider die zijn volk beschermt en die gerespecteerd wordt. Ik zou ook zo zelfzeker en sterk willen zijn."

Fabio: "Dan wil ik Muis uit de serie *Mocro Maffia* zijn, de hoofdrolspeler. Muis is eerder een stil type, maar iedereen kijkt naar hem als ze iets nodig hebben. Hij is degene waar iedereen naar opkijkt en die de klus klaart. Ik vind mezelf ook een heel betrouwbaar iemand die altijd klaarstaat voor zijn vrienden en heel loyaal is."

Jutta: "Ik zou toch voor een ander type film gaan. Mij lijkt het wel tof om mee te spelen in een avonturenfilm waarbij een groep vrienden leuke en minder leuke

dingen meemaakt. Dan zou ik de optimistische persoon zijn die altijd het positieve probeert te benadrukken en waarmee anderen een goed gesprek kunnen voeren. Maar toch zou ik ook de zotte persoon zijn die niet altijd serieus genomen wordt."

Achilles: "Don Bosco is natuurlijk ook wel een interessante rol om te spelen! Ik zou hem dan als mensenmens proberen vertolken. Iemand die graag helpt en handelt uit liefde."

Jutta: "Met de focus op de arme mensen! Don Bosco ontfermde zich over arme jongeren en hielp hen aan werk. Daarom, als ik die rol zou moeten spelen, zou ik hem als een zorgzaam persoon met veel empathie neerzetten."

Fabio: "Als ik aan Don Bosco denk, dan denk ik aan een gelovige man die streng maar rechtvaardig is. Iemand die respectvol en behulpzaam is, maar tegelijkertijd ook de jongeren deftig durft aanspreken. Ik zou hem dan ook op die manier uitbeelden."

Louis: "Voor mij is Don Bosco eerder een kindervriend die het goed voor heeft met iedereen. Daarnaast is hij iemand waarbij alle andere personages terecht kunnen. Hij zal oprecht luisteren en altijd het goede in iedereen zien, zelfs in de slechterik. Door hen vertrouwen te geven, maakt hij ook van de 'bad guys' uiteindelijk 'good guys.'"

Wie is het panel?

Louis (18)

Jutta (20)

Fabio (14)

Achilles (20)

Hoe zou de film van je leven eruit zien?

Fabio: *(denkt na)* "Een film over mijn eigen leven lijkt me wel tof, ja. Dan zou ik er een willen maken over de periode van net voor corona tot nu. Mijn leven is in die tijd sterk veranderd. Ik heb fouten gemaakt waardoor ik in het jongenstehuis ben terechtgekomen en ik heb veel nagedacht over mezelf en mijn toekomst. Ik kan nu met trots terugblikken op deze periode en beseft hoe hard ik als persoon gegroeid ben. Ik zou die groei op beeld willen vastleggen zodat andere jongeren kunnen zien dat het nooit te laat is om je te herpakken."

Jutta: "Bij mij een gelijkaardig verhaal. Ik zou de periode van het vijfde/zesde middelbaar tot de hogeschool laten verfilmen. In die periode zijn er veel dingen veranderd in mijn leven en heb ik wel wat tegenslagen gekend."

Achilles: "Dan zou ik kiezen voor het moment dat mijn moeder en ik emigreerden naar Nederland. Dat was een drastisch keerpunt in ons leven. Zelf herinner ik me daar niet veel van, maar ik weet dat het voor mijn moeder niet makkelijk was om zo'n grote stap te zetten."

Louis: "Ik ben nog maar 18 jaar, dus er kan nog zoveel in mijn leven gebeuren. Maar het gewone scholierenleven mag van mij wat vaker in beeld komen. De meeste programma's worden vanuit het standpunt van volwassenen getoond of er zitten enkel volwassenen aan tafel terwijl de mening van jongeren mij zeker even interessant lijkt." ▶

- Van de filmwereld naar de Brusselse realiteit. Op pagina's 22 tot 24 kan je lezen hoe Speelplein Raccoon sinds 2016 jongeren vanuit alle culturen welkom heet.

Zijn jullie zelf naar een speelplein gegaan?

Achilles: "Vroeger wel, maar nu zou ik niet zo snel meer naar een speeltuin gaan. Ik ben daar wat te groot voor geworden. Tenzij er leuke grasvelden zijn..."

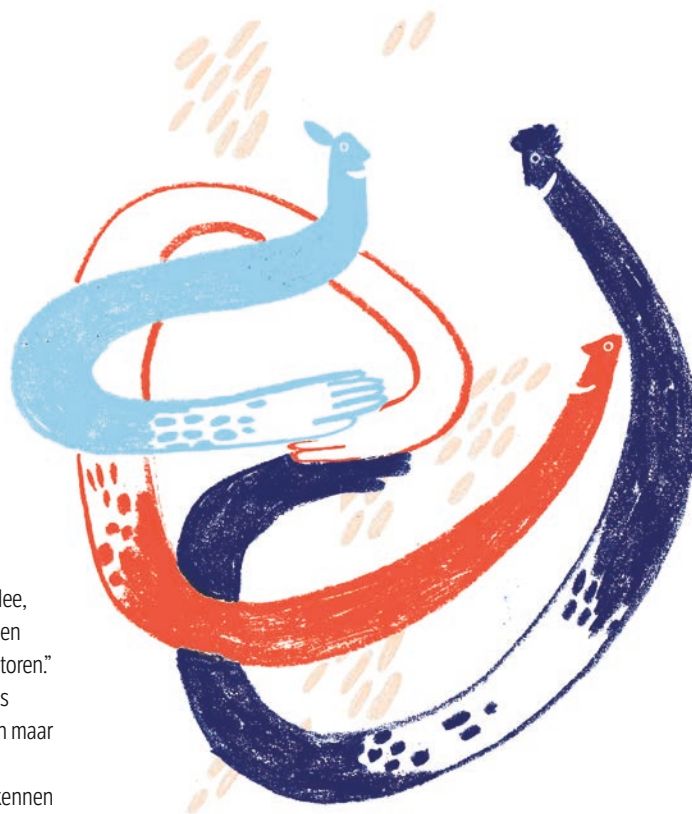
Jutta: "Nee, een speelplein! (lacht) Een plaats waar kinderen en jongeren spelletjes kunnen spelen tijdens de vakantie. Zij worden begeleid door animatoren die vanalles voorbereiden. Een soort van zomerkamp dus!"

Achilles: "Oh, oké! Zoals er in Nederland bijvoorbeeld Vakantiebos van Don Bosco Rijswijk is."

Jutta: "Ik ben nog steeds animator op Speelplein Don Bosco Oud-Heverlee, een aanrader! Op een speelplein amuseer je je rot en maak je herinneringen voor het leven. Niet alleen met de kinderen, maar ook met je mede-animatoren."

Louis: "Ik zou het ook aanraden. Je doet er dingen die je in het dagelijks leven niet zomaar doet en leert ook veel bij. Met andere woorden: alleen maar voordelen! En je ouders wat rust gunnen is ook een mooi extraatje."

Fabio: "Ik vind het ook goed als daginvulling. Je leert nieuwe mensen kennen en maakt plezier. Dat is beter dan bijvoorbeeld op straat rondhangen of met de verkeerde mensen omgaan."

Wat vinden jullie van de aanpak van speelplein Raccoon?

Jutta: "Goed! Ik sluit me aan bij wat de pleinleidster zegt over het inschrijvingsgeld. Ik vind dat elk kind recht heeft op een leuke zomer op een speelplein. Dat kinderen in een armere situatie minder moeten betalen, vind ik zeker oké! Alles volledig gratis aanbieden, is volgens mij niet de beste optie."

Achilles: "Het is niet geheel eerlijk, maar wel rechtvaardig. Kinderen die wat minder geld hebben zouden anders niet evenveel kunnen genieten als een kind dat het beter heeft."

Fabio: "Ik sluit me aan bij Jutta: ieder kind heeft recht op plezier. Maar de mensen die kunnen betalen moeten ook betalen, zodat het speelplein kan blijven bestaan."

Louis: "Mocht het echt zijn dat iemand het inschrijvingsgeld niet kan betalen en het speelplein daardoor zou missen, dan vind ik het eerlijk. Dan betaal ik met plezier zelfs wat extra. Maar als er op één of andere manier mensen mee profiteren, dan vind ik het niet eerlijk."

Jutta: "Ik vond het ook een mooie quote van de pleinleidster over taal: 'je hebt taal niet altijd nodig om iets uit te leggen'. De kinderen hoeven niet per se Nederlands te kennen."

Fabio: "We leven ook in een meertalig land, dus de begeleiders zouden een basis van alle talen moeten hebben. Er zijn tegenwoordig ook veel apps die je kunnen helpen bij het vertalen. En op die manier leert iedereen ook andere talen spreken."

Louis: "Maar ik vind het wel belangrijk dat er Nederlands wordt gesproken of dat er moeite wordt gedaan om Nederlands te spreken. Door je als animator aan te passen aan de taal van het kind zal het niet uitgedaagd worden om Nederlands te spreken en als gevolg minder snel leren. Dat wil zeker niet zeggen dat de kinderen aan hun lot overgelaten moeten worden. Ze moeten wel nog steeds begeleid en geholpen worden."

Achilles: "Ik zou kiezen voor een universele taal die de meeste mensen kennen. Maar daarnaast moet er ook Nederlands gesproken worden."

Begin georganiseerd aan 2022 met onze kalenders. In de **Don Boscokalender** vind je foto's van jongeren die meteen een glimlach op je gezicht toveren, daarnaast is er ook de **wenskaartkalender** met mooie tekeningen van Jaklien. Na elke maand kun je die uitscheuren en gebruiken als postkaart.

Don Boscokalender 2022

Prijs: € 4 (excl. verzendkosten)

Wenskaartkalender 2022

Prijs: € 6 (excl. verzendkosten)

Adventsbrochure 'Op weg naar Kerstmis 2021'

Laat je inspireren door de adventsbrochure 'Op weg naar Kerstmis 2021: Om de Heer die komt te verwelkomen'. Dit boekje is geschikt voor zowel jongeren als volwassenen en biedt een nieuwe gelegenheid aan om bezinnend op weg te gaan naar Kerstmis.

Prijs: € 6 (excl. verzendkosten)

DVD 'Don Bosco: Mission to Love'

Piëmonte (Italië), 19de eeuw. Het is een turbulente periode met politieke, economische en culturele omwentelingen en religieuze spanningen. Niemand trekt zich het lot aan van een stilaan verloren generatie jongeren. Tot Don Bosco, een priester uit Turijn, resoluut hun kant kiest.

Speelduur: 200 minuten

Uitgever: LUX Vide

Prijs: € 6 (excl. verzendkosten)

Bestellen?

In Vlaanderen via www.donbosco.be/webshop of centrale.propaganda@donbosco.be

In Nederland via www.donbosco.nl/webshop of donboscowerken@donbosco.nl

Bonsais, boompjes in lage potten. Dagelijks slurpen hun wortels bijna hoorbaar het water binnen en verdelen via een ingenieus systeem van wortelvezels de voedingsstoffen naar de wortelvoet, de stam, takken en blaadjes. Kerken zijn eerder hoge bomen met diepe wortels. Hun wortelstelsel vond voeding, diep in de humuslaag van een christelijk verleden.

Het kapelletje op het knooppunt van veldwegen was een beetje de Kerk in bonsai-vorm. Het verwees nog naar de band tussen de grond waarop het staat, de mensen die leefden van de voedingsstoffen van die bodem en vanuit de humuslaag van een christelijke traditie.

Boomwortels sterven af als er boven de grond geen leven meer is, als er geen bladeren meer zijn die licht opnemen en de levenscyclus vernieuwen. De grootste wortels houden het nog een lange tijd vol, maar laat het nu juist de allerfijnste wortels zijn die belangrijk zijn voor de groei. Als er bovengronds geen leven meer is en ze niet meer functioneel zijn, sterven precies die kleine wortels af. De bonsai krijgt vorm via de kleine wortels die hij horizontaal vormt en die in de wisselwerking met de wirwar van blaadjes een levensproces gaande houden.

Een bonsai-kerk!